

покорения; но много отъ тѣзи паметници сж са спазили въ русскыѣ списъцы, които съ туй наедно даватъ ни възможность да сѣдимъ за распространѣнето на старо-българската литература по сичкыѣ области на старата православна славенщина. Ный още пезнаймы и хронологіята на повечето отъ тѣзи паметници, тый щото изобщо срѣднѣ-българската епоха до тогазы може да са опредѣли токо съ едни общы чърты.

Характерътъ на тѣзи епоха въ сжщность е такъвъ, какъвто българската литература бѣше получила у своитѣ писатели отъ първата епоха, т. е. черковно-догматическый, легендарный историческый, въ строго спазенъ визанійскый, смисълъ. Туй бѣхъ най-често прости преводи на черковныѣ писатели гръцескы или и на собствени произведения въ тѣзи пакъ обща манера, споредъ която повече не може да са открижътъ нѣкои специалны народны черты на писателя. Черковныйтъ езикъ (въ послѣднитѣ времена измѣненъ) (42), но който са установилъ здраво слѣдъ трудоветъ на първыѣ българскы писатели, правѣтъ е тѣзи произведения общедостѣпны за сичкыѣ книжовници на славенското православие: съ този начинъ, массата на произведенията преминувала готова у Сърбыѣ и Русыѣ. еще черковныѣ сношенія за тѣзи послѣднитѣ, съсѣдството на Сърбыѣ съ Българыѣ и съ Аѳонъ, облегчавали този преходъ на рѣкописитѣ българскы. И самъ Аѳонъ (св. Гора) игралъ твърдѣ важна роля въ тѣзи литературна взаимность: неговыѣ славенскы мѣнастыри (Зографъ и Хилендаръ) постоянно сж были предметъ на благочестивы странствія, събирали сж значителны вклады и приносы, пакъ сж и земали участіе въ ли-

(42) Гл. за туй въ елементарната ни *Словесность*, Цариградъ 1873; т. I, стр. 197.